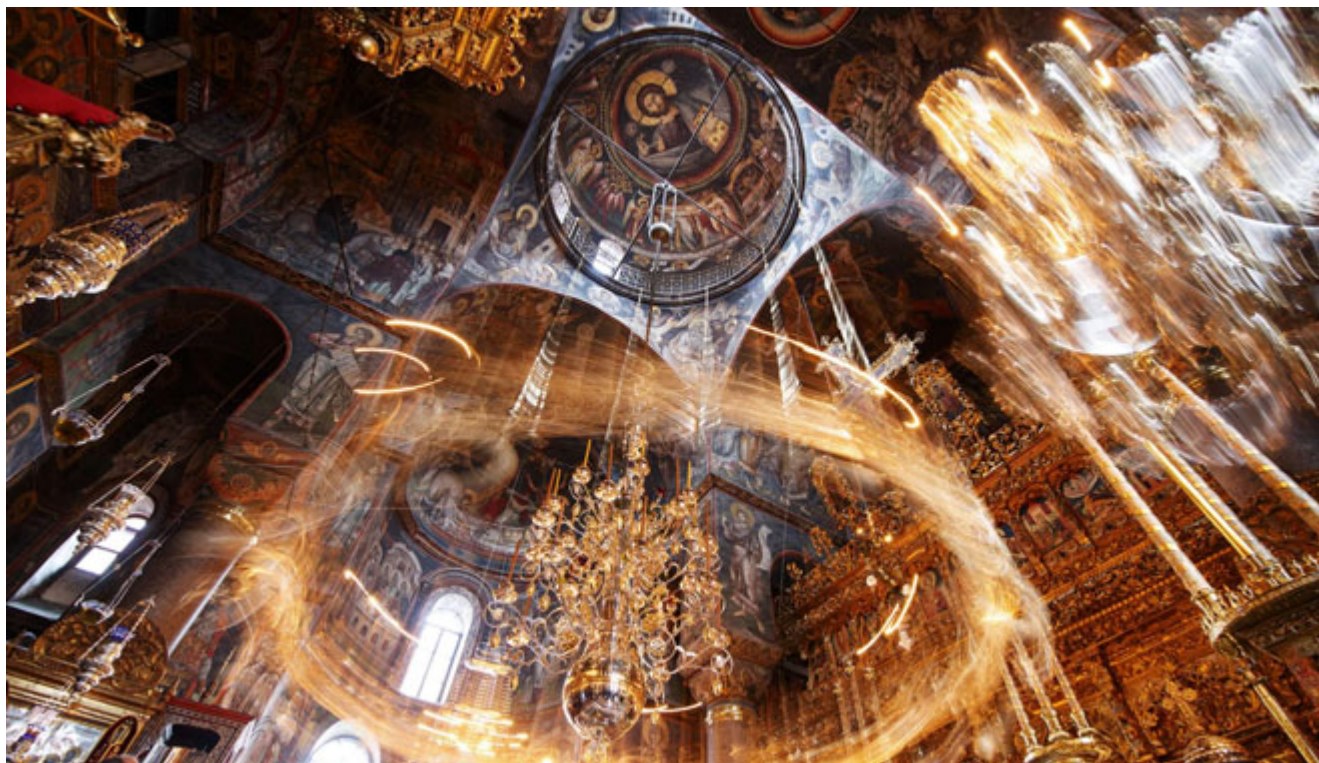

Ευχές από την Πεντηκοστή: Χριστούγεννα, η εορτή της Κτίσεως

[Ορθοδοξία](#) / [Εορταστικοί λόγοι](#)

Πολλές φορές, ίσως δίκαια, έχουν επικριθεί οι κοσμικοί εορτασμοί των Χριστουγέννων ως αποπροσανατολιστικοί σχετικά με το αληθινό νόημα της Μητέρας των Εορτών. Η τάση του ανθρώπου να προσκολλάται στα κτιστά και υλικά είναι πανάρχαια, αρχέγονη θα μπορούσαμε να πούμε. Στους παλαιούς χρόνους το ανθρώπινο γένος απέδιδε στην κτίση θεϊκές ιδιότητες και την λάτρευε “παρά τον Κτίσαντα”, πράγμα που μόνον οι θεόφρονες δεν έκαναν. Αιώνες αργότερα, όταν ο άνθρωπος θεοποίησε τον δικό του λόγο, απομυθοποίησε την φύση και έγινε εκμεταλλευτής και δυνάστης της. Το αποτέλεσμα ήταν αυτός να την καταστρέφει και εκείνη να τον εκδικείται.

Στα τελευταία χρόνια παρατηρείται μία επαν-ειδωλοποίηση της κτίσης, περιτυλιγμένη με τον ιδεολογικό μανδύα της προστασίας της, η οποία θέλει τον άνθρωπο μόνον ως μακρινό παρατηρητή, εγκλωβισμένο μέσα σε έναν προγραμματισμένο καταναλωτισμό και όχι οργανικά δεμένο μαζί της.

Η υμνολογία των Χριστουγέννων δίνει την πλήρη και αληθινή διάσταση των σχέσεων του ανθρώπου με την φύση. Ο Σαρκωθείς Θεός Λόγος, το Νέον Βρέφος, ο Χριστός είναι ο “Κόσμον συνάπτων, ταῖς ἀύλοις οὐσίαις, (Τροπάριον ιαμβικού κανόνος, Ε΄ ωδή Χριστουγέννων). Φέρνει δηλαδή σε κοινωνία τον υλικό κόσμο με τον πνευματικό. Αφαιρεί την διάσπαση και αναιρεί την διάσταση μεταξύ των δύο. Δεν υπάρχει ιερό και βέβηλο. Υπάρχει μόνον το Άκτιστο και το κτιστό.

Ο Δημιουργός Τριαδικός Θεός και ο “λίαν καλώς” δημιουργημένος κόσμος. Ως κορωνίδα αυτού του κόσμου ο Θεός τοποθετεί τον άνθρωπο. Δικό Του δημιούργημα, αλλά κατ’ εικόνα και ομοίωση, προικισμένο με το κυριαρχικό αξίωμα επάνω στην κτίση. Η κυριαρχία αυτή ωστόσο δεν είναι δυναστευτική και αυτόνομη, αλλά ευχαριστιακή και αναφορική.

Ο Θεός θέλει τον άνθρωπο ιερέα και όχι καταστροφέα της φύσης. Να απολαμβάνει την παραμονή του σε αυτήν, αλλά να την φροντίζει ως τον οίκο του. Να παίρνει αυτό που του χρειάζεται, χωρίς να την καταχράται. Σε κάθε αναγκαίο θάνατο των ζωντανών πλασμάτων, προκειμένου να τραφεί να βλέπει και τον δικό του θάνατο, κατανοώντας με ταπείνωση ότι και ο ίδιος είναι πάροικος και παρεπίδημος. Να οδηγείται μέσα από το κάλλος της κτίσης σε δοξολογία Θεού, συμπαρασύροντάς την προσευχητικά και ευχαριστιακά προς τα έσχατα. Να εορτάσει και εκείνη μαζί του αναστάσιμα την ένδοξη Δευτέρα Παρουσία.

Την Πρώτη επί γης Παρουσία, την Χριστού Γέννα, είδαν πρώτοι μαζί με τους Αγγέλους οι ταπεινοί της γης, οι οποίοι ζούσαν σε οργανικό δέσιμο με την φύση: οι Ποιμένες. Η ταπείνωση οδήγησε αυτούς στο Θαύμα. και μαζί με αυτούς την Κτίση στην αγαλλίαση.(Στιχηρό αίνων Χριστουγέννων)

Μέσα στις ημέρες του μεγάλου πειρασμού της πανδημίας του κορωνοϊού, όπου ο άνθρωπος βιώνει ακόμη μία φορά, σε παγκόσμια κλίμακα, την επανάσταση των φυσικών στοιχείων εναντίον του, τα Χριστούγεννα μας θυμίζουν αυτό που λέγει ο Μέγας Βασίλειος στην Εξαήμερο: δεν υπάρχει τίποτε περιττό στην κτίση. Όλα βρίσκονται εντός της δημιουργικής προνοίας του Πλάστη.

Η συντακτική ομάδα της Πεμπτουσίας εύχεται στους φίλους και αναγνώστες, σε όλους τους Ορθοδόξους Χριστιανούς, αλλά και σε όλον τον κόσμο ευλογημένα και χαρούμενα Χριστούγεννα και ειρηνικό Νέο Έτος, μέσα στο Φως της ταπεινώσεως που πηγάζει από το Σπήλαιο της Βηθλεέμ. Εκείνου του Φωτός που ήταν απαραίτητο τόσο στους απλούς και ταπεινούς Ποιμένες όσο και στους Σοφούς Μάγους προκειμένου να τους αποκαλυφθεί η αλήθεια. Εκείνου του Φωτός που συγκίνησε έως και τα άλογα ζώα να σκύψουν στοργικά επάνω στον εν σπαργάνοις τεχθένα Θεόν.

Χριστός γεννάται, δοξάσατε!

<https://bit.ly/3a17WSu>